

Frânghie

Despre întâmplările din seara aceea – întâmplările care au dat din nou frâu liber în lume răutății umane – Toby a născocit mai târziu două povești. Prima poveste era cea pe care le-o spunea cu voce tare Copiilor lui Crake; avea un deznodământ fericit – sau măcar atât de fericit pe cât îi stătuse în putere să-l inventeze. Cealaltă, care era doar pentru ea, nu mai era la fel de veselă. Era, în parte, despre propria stupidenie și despre lipsa ei de vigilență, dar era și despre viteză. Totul se întâmplase atât de repede.

Fusese obosită, desigur; probabil că avusese o descărcare de adrenalină. La urma urmei, stătuse în priză timp de două zile, stresată la maximum și fără să fi mâncat mare lucru.

Cu o zi înainte, ea și Ren renunțaseră la siguranța oferită de enclava casei de chirpici MaddAddam, unde își găsiseră adăpost câțiva supraviețuitori ai pandemiei globale care nimicise omenirea. Îi dăduseră de urmă prietenei celei mai bune a lui Ren, Amanda, și o găsiseră tocmai la timp, când cei doi indivizi de la Painball mai că-i veniseră de hac. Toby cunoștea bărbatul de teapa lor: înainte să li se alătore Grădinarilor Domnului, aproape că fusese ucisă de unul ca ei. Oricine supraviețuia de mai multe ori la Painball era sub controlul creierului reptilian¹. Sex până

---

¹ Cea mai primitivă parte a creierului uman, moștenită de la forme de viață inferioară.

când te epuizau complet, așa procedau; apoi deveneau hrană. Le plăceau rinichii.

Toby și Ren stăteau ghemuite în tufișuri în timp ce indivizii de la Painball se certau din pricina raconsului pe care îl mâncau și a ceea ce urmau să facă mai departe cu Amanda, neputându-se hotărî dacă era bine sau nu să-i atace pe crakeri. Ren era îngrozitor de speriată; Toby trăgea speranță că n-o să leșine, dar nu-și putea face griji și din cauza asta, pentru că avea nervii întinși la maximum. Pe care să-l împuște mai întâi: pe cel cu barbă sau pe cel cu părul scurt? Celălalt ar fi avut timp să pună mâna pe atomizor? Amanda n-ar fi fost în stare s-o ajute, ba nici măcar s-o ia la fugă: îi puseseră în jurul gâtului o frânghie al cărei capăt era legat de piciorul bărbosului. O singură mișcare greșită din partea lui Toby, și Amanda ar fi fost moartă.

Apoi un bărbat ciudat ieșise cu pași împleticiți din tufișuri; ars de soare, plin de bube, gol și strângând în mână un atomizor, fusese cât pe-acți să împuște tot ce-i ieșea în cale. Inclusiv pe Amanda. Dar Ren țipase și ieșise în fugă din tufișuri, iar asta fusese suficient ca să creeze confuzie. Toby își făcuse apariția, cu arma pregătită; Amanda își rupsesse legăturile, iar indivizii de la Painball fuseseră puși cu botul pe labe cu ajutorul câtorva lovituri sub centură și a unui bolovan, apoi legați cu propria frânghie și cu fâșii rupte din salopeta „din cap până-n picioare“ de culoare roz a Salonului AnooYoo, pe care o purta Toby.

Apoi Ren s-a ocupat de Amanda, care probabil era în stare de șoc, și de bărbatul gol și plin de răni, căruia ea îi spunea Jimmy. L-a înfășurat în ceea ce mai rămăsese din salopetă, vorbindu-i cu blândețe; se pare că-i fusese iubit cu multă vreme în urmă.

Acum, că lucrurile se mai limpeziseră, Toby a simțit că se putea relaxa. S-a liniștit cu ajutorul unui exercițiu de respirație al Grădinarilor, sincronizându-l cu ritmul liniștitor al valurilor din apropiere – fâș-fâș, fâș-fâș – până când bătăile inimii i-au încetinit, revenind la normal. Apoi a pregătit o supă.

Și pe urmă a răsărit luna.

Răsăritul lunii a marcat începutul unei sărbători a Grădinarilor – Sărbătoarea Sfintei Julian și a Tuturor Sufletelor, o preamărire a bunătății și milei Domnului față de toate creaturile. „El ține Universul în căușul palmei Sale, după cum ne învață Sfânta Julian de Norwich în viziunea mistică pe care a avut-o cu atât de multă vreme în urmă. Trebuie să oferim iertare, trebuie să căutăm a ne îngriji cu iubire de alții, iar cercurile nu trebuie să se rupă¹. Toate sufletele înseamnă absolut toate, indiferent ce-ar fi făcut. Măcar de la răsăritul până la apusul lunii.“

Odată ce Adamii și Evele Grădinarilor te învățau un lucru, n-aveai cum să-l mai uiți. I-ar fi fost aproape imposibil să-i ucidă pe indivizii de la Painball tocmai în noaptea aceea – să-i măcelărească fără scrupule, de vreme ce în momentul ăla amândoi erau legați fedeleș de un copac.

Amada și Ren îi legaseră. Fuseseră colege de școală la Grădinari, iar acolo se îndeletniciseră cu tot felul de meșteșuguri care presupuneau folosirea materialelor reciclate, așa că se pricepeau de minune la împletituri și noduri. Indivizii arătau ca un macrameu.

---

¹ Expresie care se referă la obiceiul comunităților din vechime de a sta cu toată familia în jurul focului. Când unul dintre membrii acestuia murea, cercul era rupt.

În acea binecuvântată seară a Sfintei Julian, Toby lăsase armele deoparte – pușca ei antică și atomizorul răpitorilor, dar și atomizorul lui Jimmy. Apoi intrase în pielea bunicuței blânde care împărțea tuturor supă, distribuind hrana în așa fel încât toată lumea să aibă parte de ea.

Trebuie să fi fost fascinată de spectacolul propriei nobleți și bunătăți. Să-i facă pe toți să stea în cerc, în jurul focului, la căldură, și să bea supă împreună – până și pe Amanda, care era atât de traumatizată, încât aproape devenise catatonică; chiar și pe Jimmy, care avea frisoane din cauza febrei și îi vorbea unei femei moarte, așezate în mijlocul flăcărilor. Până și pe cei doi indivizi de la Painball: chiar și-a închipuit că se vor converti și vor începe să strângă la piept iepurași? E de mirare că nu se apucase să țină o predică în timp ce le împărțea supă de oase. „Pentru tine și pentru tine, și pentru tine! Lasă deoparte ura și răutatea! Intră în cercul de lumină!”

Dar ura și răutatea dau dependență. Ți se urcă la cap. Odată ce le-ai simțit puțin gustul, începi să tremuri dacă nu primești mai mult.

În vreme ce mâncau supa, dinspre copacii de pe țărm, au auzit voci din ce în ce mai aproape. Erau Copiii lui Crake, crakerii – ciudații mutanți genetici cvasiumani, care trăiau la malul mării. Înaintau în șir indian printre copaci, purtând torțe din lemn de pin și cântând cântecele lor cristaline.

Toby îi mai văzuse doar în treacăt pe oamenii aceia și doar la lumina zilei. Scălțați în lumina lunii și a torțelor, erau și mai frumoși. Erau de toate culorile – cafenii, galbeni, negri, albi – și de diferite înălțimi, dar fiecare în parte era perfect. Femeile zâmbeau cu seninătate; bărbații erau în toiul perioadei de rut, cu flori în mâini,

iar trupurile lor goale arătau asemenea trupurilor ideale dintr-o revistă de benzi desenate pentru puști de paisprezece ani, cu fiecare mușchi și fiecare curbă strălucitoare și desenate la perfecție. Își mișcau dintr-o parte într-alta penisurile lor neobișnuit de mari și de un albastru-intens, așa cum dau din coadă câinii prietenoși.

Mai târziu, Toby nu prea fusese în stare să-și aducă aminte ordinea în care se întâmplaseră lucrurile – dacă i se putea spune ordine. Fusese mai degrabă ca o încăierare de stradă a puștanilor plebei: mișcări rapide, trupuri înclăștate, o cacofonie de voci.

„Unde-i albastrul? Ne miroase a albastru! Uite-l pe Snowman! E slab! E foarte bolnav!”

Ren: „Of, fir-ar, sunt crakerii. Dar dacă vor... Ia uită-te la... Rahat!”

Femeile-craker, zărindu-l pe Jimmy: „Să-l ajutăm pe Snowman! Trebuie să toarcem pentru el!”

Bărbații-craker, amușinând-o pe Amanda: „Ea e cea albastră! Ea miroase a albastru! Vrea să se împerecheze cu noi! Dați-i florile! O să fie fericită!”

Amanda, speriată: „Nu vă apropiați! Nu sunt... Ren, ajută-mă!” Patru bărbați masivi, frumoși și goi, cu flori în brațe, au înconjurat-o. „Toby! Alungă-i de lângă mine! Împușcă-i!”

Femeile-craker: „E bolnavă. Mai întâi trebuie să toarcem deasupra ei. Ca s-o facem bine. Și să-i dăm un pește?”

Bărbații-craker: „E albastră! E albastră! Suntem fericiți! Cântați-i!”

„Și cealaltă e albastră.”

„Peștele ăla e pentru Snowman. Trebuie să păstrăm peștele ăla.”

Ren: „Amanda, poate c-ar trebui să iei măcar florile, altfel s-ar putea enerva sau cine știe ce...”

Toby, cu vocea gătuită și fără vlagă: „Vă rog, ascultați-mă, nu vă apropiați, ne e teamă de voi...”

„Ce e ăsta? E un os?” Câteva femei, cercetând oala cu supă: „Mâncați osul ăsta? Miroase urât”.

„Noi nu mâncăm oase. Snowman nu mănâncă oase, el mănâncă un pește. Voi de ce mâncați un os mirositor?”

„Picioarul lui Snowman miroase ca un os. Ca un os lăsat de vulturi. O, Snowman, trebuie să toarcem deasupra piciorului tău!”

Jimmy, cuprins de febră: „Cine ești? Oryx? Dar tu ești moartă. Toți sunt morți. Toți oamenii din întreaga lume, cu toții sunt morți...” Începe să plângă.

„Nu fi trist, o, Snowman. Am venit să te ajutăm.”

Toby: „Poate că n-ar trebui să-i atingeți... e infectat... are nevoie de...”

Jimmy: „Au! Fir-ar al dracului!”

„O, Snowman, nu da din picioare. O să te rănești.” Câteva încep să toarcă, scoțând niște sunete ca ale unui robot de bucătărie.

Ren, strigând după ajutor: „Toby! Toby! Hei! Dați-i drumul!”

Toby aruncă o privire dincolo de foc: Amanda a dispărut într-o încâlceală strălucitoare de mădulare și spinări de bărbați. Ren se aruncă în amalgamul ăla și e absorbită rapid.

Toby: „Stați! Nu... Opriți-vă!” Ce să facă? E vorba de o confuzie culturală de proporții. Ce bine ar fi fost să aibă o găleată de apă rece!

Strigăte înăbușite. Toby se grăbește să sară în ajutor, însă atunci:

Un individ de la Painball: „Hei, tu! Vino-ncoace!”

„Aceștia miros foarte urât. Miros ca sângele necurat. Unde-i sângele?”

„Ce-i asta? Asta-i o frânghie. De ce sunt legați cu o frânghie?”

„Snowman ne-a arătat o frânghie mai demult, pe când trăia într-un copac. Frânghia era ca să-și facă o casă. O, Snowman, de ce e frânghia legată de oamenii ăștia?”

„Frânghia asta îi rănește pe oamenii ăștia. Trebuie să o luăm.”

Unul dintre indivizii de la Painball: „Îhî, așa e. Doare ca dracu’.” (Gemete)

Toby: „Nu-i atingeți, o să...”

Al doilea individ de la Painball: „Grăbește-te dracului, Sculă-albastră, să n-apuțe cățeaua aia bătrână...”

Toby: „Nu! Nu-i dezlegați... Oamenii ăștia o să...”

Dar era deja prea târziu. Cine-ar fi ghicit că acei cra-keri puteau să desfacă nodurile atât de repede?

Procesiune

Cei doi bărbați dispăruseră în beznă, lăsând în urma lor un colac de frânghie și jar împrăștiat. Idioato, își zise Toby. N-ar fi trebuit să ai niciun pic de milă. Să le zdrobești capetele cu o piatră, să le tai gâtul cu un cuțit și nici măcar să nu risipești gloanțele pe ei. Ai fost o neroadă, iar faptul că n-ai acționat e de o neglijență aproape criminală.

Nu prea se mai vedea bine – focul era pe punctul să se stingă –, dar a făcut un inventar rapid: bine măcar că pușca mai era acolo, o mică îndurare a soartei. Dar atomizorul răpitorilor lipsea. Toanto, își spuse. S-a zis cu Sfânta Julian și bunătatea plină de iubire a universului.

Amanda și Ren stăteau lipite una de alta și plângeau, în timp ce câteva frumoase femei-craker le mângâiau, neliniștite. Jimmy se prăvălise pe jos și vorbea cu vatra în care arsese focul. Cu cât aveau să se întoarcă mai repede cu toții la casa de chirpici MaddAddam, cu atât mai bine, pentru că erau foarte vulnerabili acolo, pe întuneric. Painballerii se puteau întoarce pentru celelalte arme, iar dacă așa mergeau lucrurile, Toby știa deja prea bine că acești crakeri n-aveau să-i fie de niciun ajutor. „De ce m-ai lovit? Crake are să se supere! Va trimite tunetul!”

Dacă ar fi pus la pământ un răpitor, crakerii aveau să se arunce între ea și glonțul fatal.

„O, ai făcut bum, un om s-a prăbușit, are o gaură în el, îi curge sânge! E rănit, trebuie să-l ajutăm!”